

ZA SVOBODU (FOR FREEDOM)

25.5.1953.

PUBLISHED BY THE CZECH NATIONAL GROUP IN AUSTRALIA
VYDÁVÁ ČESKÁ NÁRODNÍ SKUPINA V SYDNEY. EDITOR: V. CVRK
ADMINISTRATION: L. CENSKÝ, 58 DOWLING ST., REDFERN-N.S.W.

XXXXXXXXXXXX

XX

XXXXXXXXXXXX

Lev Prchala:

N o v ý m o s t .

Vánoční číslo časopisu „Tribuna“ všeobecně překvapilo. Vyčítají jej známí patentovaní Čechoslováci, kteří kolaborovali s bolševismem. Mnozí z nich byli kdysi v předních řadách protiklerikálního boje. Dnes v exilu vystupují anonymně pod firmou „Zahraniční ústav Dr. E. Beneše“. O vánocích najednou objevili bl. Anežku Českou, francouzského katolického básníka P. Claudela a význam římského katolicismu pro český národ. Jaký to obrát a současně - jaké pokrytectví!

Nás to neopřekvapilo. Víme dobře, že v kruhu čas. Tribuna rozhodují pouze taktické zřetele. Tento nejnovější a opravdu senzáční tah však lze srovnati jen s podvodnými manévry, jichž jsme byli svědky při presidentských volbách v roce 1935. Tehdy bylo objeveno, že kandidát - pravidelný dopisovatel volnomyšlenkářských listů z doby před 1. světovou válkou - byl odjakživa věrným synem církve římsko-katolické. Vedení Československé strany lidové a její zprostředkovatelé se přičinili všemi způsoby, aby o tom přesvědčili Vatikán. V Římě tomu uvěřili a naléhavě doporučili katolickým členům Národního Shromáždění ČSR, aby hlasovali pro tohoto kandidáta - Dr. E. Beneše.

Po presidentské volbě se mi čirou náhodou podhrnul cíp opony, jež zakrývala skutečnost. Vycházel jsem právě po zvolení Dr. Beneše prezidentem z Vladislavského sálu na hradě pražském, když tu náhle zaslechnu známý mně hlas v netajeném radostném vzrušení. „To se nám to povedlo!“ - zní lahodnou ruštinou pronesená věta. Neklamal jsem se - je to opravdu sovětský vyslanec Alexandrovský, který si vesele mnul ruce. Opojení nad úspěchem bylo silnější než diplomatická zdrženlivost, kterou jsem u něho vždy dříve pozoroval. Tato ruská slova mi otevřela oči!

Když jsem se v r. 1933 vzdal funkce místního náčelníka čs. generálního štábu a odjel na slovenský východ, zdálil jsem se hodně i všemu, co se v Praze odehrávalo. Byl jsem voják, ne politik, nebyl jsem v žádné straně, ale muselo mě zajímat, jak se vyvíjí zahraniční i vnitropolitické záležitosti. Když jsem jel vlakem z Košic do Prahy, setkal jsem se se slovenskými poslanci a senátory. Dozvěděl jsem se, že Hlinkova strana bude při presidentských volbách pravděpodobně hlasovat pro Beneše. Překvapilo mne to a proto jsem po příjezdu do Prahy pátral po příčině Hlinkova obrátu k Hradu a Benešovi. Dozvěděl jsem se, že Vatikán doporučil Hlinkovi volit Beneše.

Po náhodném vyslechnutí slov vyslance Alexandrovského však mi bylo jasno, že Beneš je kandidátem Stalinovým! Uvědomil jsem si, že je vyloučeno, aby Vatikán vědomě doporučoval kandidáta bolševiků. Vysvětlení bylo nasnadě: Vatikán se tu stal obětí neslýchaného podvodu!

Nezdá se vám, že se nyní někdo pokouší o opakování podvodné hry s Vatikánem? Vydavatelé Tribuny se tentokrát schovávají za T. G. Masaryka a jeho tvrzení, že otázka po smyslu českých dějin je otázkou náboženskou. Již tím se ovšem Tribuna dopouští pustého podvodu, poněvaž zamlčuje, že T. G. M. měl na mysli českou reformaci a že v době, kdy tato slova vyslovil stál v čele proti-katolického boje v našich zemích. Prostřednictvím tohoto triku se však Tribuna snaží o realizaci podvodu mnohem většího. Snaží se vyvolat ve vysoké římskokatolické hierarchii příznivý dojem pro sebe a pro své politické snahy! V neinformovaných čtenářích Tribuny a mezi exulanty vůbec pak má být tentokrát vzbuzena náladá pro „stavbu mostu“ - do Říma. Nepřekvapí, že se tak děje pokusem o podvodný výklad Masarykovy these, neboť kde kdo ví, že lidem z „Rady svob. Čs.“ nejde o zásady, nýbrž jen a jen o taktiku - docela podle receptu starého Machiavelliho a jeho novodobých ctitelů. /České listy, č. 5/

PO PĚTI LETECH /J. Havelka v Národní Politice, Chicago USA/ ... Ve chvíli, kdy celý národ čekal jediné slovo mravní podpory, jediné znamení odhodlání k boji proti komunismu, tak zvaní představitelé demokracie, mlčeli. Čekali jeden na druhého. Tito pánové, kteří čes ve svobodném světě nepřestávají mluvit o svém statečném boji proti komunismu, tehdy, když měli příležitost se osvědčit, tehdy--mlčeli! Nemohli hájit demokracii, protože demokracii může hájit jen demokrat. A vláda košické deklarace, na níž se až do února počíleli, neměla s demokracií nic společného. Byl to pouze její paskvil, nazvaný lidová demokracie. Nebýt toho, že komunistický ministr vnitra Nosek odmítl provést vládní dohodu ve věci personálních změn v bezpečnostní službě, nebylo by nikdy ke krizi došlo. Ústřední orgán národně socialistické strany, Svobodné Slovo z 21. února výslovně zdůrazňuje, že strana stojí stále pevně za programem Národní fronty. Tito tak zvaní nekomunisté „hájlili“ tedy demokracii /ovšem tu svou lidovou/ tím, že trvali na zavírání, kročení, omezování svobod a ostatních vymoženostech Národní fronty do posledního dechu stále doufajíce, že jejich páni je vezmou na milost a že idylka Národní fronty bude zase pokračovat. Proč jinak to zdůrazňování trvání na programu NF? Pět let uplynulo, a národ doma, exil, a celý svobodný svět dosud neslyšel jediné slovo uznání chyby. Dosud ani jeden člen t.zv. Rady sv. ČSR neprohlásil za neplatné smlouvy a dohody s komunisty. Národní fronta v exilu dosud trvá na Košickém programu! Ve své zahajovací řeči před kongresem Spojených států, prohlásil prezident Eisenhower, že požádá kongres aby zavrhl tajná ujednání mezi Amerikou a Sovětským svazem. Eisenhower nechal nikoho na pochybách, že má na mysli především dohody na Jaltě a v Teheránu. Při této příležitosti prohlašujeme jménem svobody a demokracie-milovného národa doma a jménem všech opravdových demokratů našeho národa v exilu, že i my zásadně odmítáme a nikdy neznáme tajné dohody národně frontovské! Neuznáváme a prohlašujeme za neplatné ponižující a zotročující smlouvy, podepsané v Moskvě, neuznáváme a zavrhuje zločiny vedoucí k potlačení všech svobod v Československu po roce 1945, ať již se jedná o zavraždění presidenta republiky, dr. Emila Háchy, protiprávní soudy nad mnohými českými vlastenci, rozkrácání cizího majetku, potlačení státoporných protikomunistických stran, soustavně porušování ústavy republiky či o řadu dalších a dalších činů! ... Konečně i Češi v Americe slyší slova pravdy o Benešově republice!

HLAS AMERIKY PŘED ČISTKOU. Je bezesporné, že do Hlasu Ameriky vetřely se bolševické živly. Senátor Josef McCarthy, který objevil desítky prokomunistů v americké státní správě na nejvyšších místech, sestavil vyšetřující komisi k očištění Hlasu Ameriky. Mezi obžalovanými je ředitel Hlasu Ameriky v New Yorku Edward Kretzman jakož i šéf východoevropského politického oddělení státního departmenu H.C. Vedeler. Jak známo, Vedeler protežoval socialistické členy Rady sv. Čsl. a umožňoval jim usnačení styků s americkými úřady. Výsledek vyšetřující komise bude mít za následek další objevení komunistické páté kolony, tentokrát regrutované ze střední a východní Evropy.

VAROVNÝ HLAS PŘED ZHOUBNOU ČINNOSTÍ RADY SVOB. ČSL. Protože většina t.zv. exilního tisku zatajila obsah pastýřského listu J.M. opata Ambrože Ondráka, známého kulturního pracovníka v USA, přinášíme apon úryvek z politické části listu: „... Před více měsíci byl jsem požádán řadou katolických politických pracovníků o radu. Ptali se mě, zda mají vstoupit do Rady svobodného Československa. Dal jsem jim jednoznačnou odpověď... Obhájíte-li tam práva Boží a práva lidská, měli byste tam vstoupit. Ale jak znám věci, za dosud daného stavu je n e o b h á j í t e...“ Nemusíme zdůraznit, že J.M. opat A. Ondrák, který má významné postavení v krajaňském životě Čechů v USA nepřímou označil Radu za diktátorský spolek služebníků NF! Nás těší jen to, že slova, která jsme po léta pronášeli o Radě, konečně slyšíme i v USA.

POKUS O UDAVAČSTVÍ? Melbournejský HLAS DOMOVA, vydávaný p. Vánou a jeho redakčním kruhem zle se na nás rozkatil. V květnovém čísle v rubrice LISÁRNA oznamuje doslovně: „ZA svobodu“ Sydney: Čtenáři se pobaví, přečtou-li si celý článek p. Borina-Ležáka. Jinak chápeme, že potřebujete publicitu. K způsobu, jakým ji chcete docílit i k pokusu o udavačství /po kolikáté?/ nemáme komentář. “Tolik Hlas Domova. Pan Vána, který pravděpodobně žije v zajetí lidovědemokratického hlasu domova let 1945-48 nazval naši veřejnou obhajobu před jeho falešným citováním našeho článku v jeho listě, za pokus o udavačství a dočívá - po kolikáté? Iy žijeme v demokratické zemi v které máme právo poukázat na nepravost. Kdyby jsme žili v lidové demokracii v zemi Dekretů rudého presidenta Beneše, víme co by nás stihlo po podobné zprávě jakou se pochlubil p. Vána ve svém listě - desetiletý žalář! /pokračování na str.3/

Pan Váňa však v květnové vzpomínce neopomenul svým čtenářům připomenout narození E. Beneše. Cvšem, čí chleba jíš, toho písen zpívej! Beneš však byl typ udavače. Což v osobním telefonickém rozhovoru s banditou Stalinem neudal generála Tuchačevského, který připravoval v bolševickém Rusku vojenský převrat? Vždyť Beneš tuto zásluhu o záchranu Stalina pokládal si za čest! My jsme se Beneše a jeho metod zřekli! Proto panu Vánovi a jeho redakčnímu kroužku odpovídám přímo slovy redaktora L. Borina: „Nechtějte od Benešovce nemožné! Přítel poslal mi výstřižek z Hlasu Domova, vyčávaného panem Vánou. Dotyčný pan Váňa vytrhl z mého článku „Deváté výročí“ uveřejněném v lednovém čísle ZA SVOBCDU jednotlivé věty a slova slepil dohromady tak, že zkroutil smysl toho, co jsem napsal. Pomlčel o tom, že Kocman byl provokaterem, který jednal v nájmú Juraje Slavíka, falešného denuncianta. Tuto nepoctivou zkrouceninu označil p Váňa za citaci mého článku s nadpisem Zkouška státníkova. - Přítel rozhořčeně konstatuje, že jednání pana Váni bylo nepoctivé. To je sice pravda, ale pan Váňa je přece Benešovec. A jak možno chtít od Benešovce, aby byl poctivým. Vždyť to byl lhář a podvodník! Jací mohou být žáci a následovníci? Kdyby pan Váňa poctivě citoval můj článek, nemohl by být Benešovcem. Proto Pravdy každému přejte a od Benešovců poctivosti nečekejte! V. L. B. Tolik red. Borin. Panu Vánovi však by bylo dobré připomenout slova bratra E. Beneše, v exilu zemřelého Vojty Beneše, který v plzenském Novém dnu nebojácně napsal: „... Kdysi se mne naši v cizině ptali, jak bych definoval, kdo je Čech. Bylo to po schůzi, na níž mne český člověk napadl, že z peněz sebraných na záchranu národa jsem si koupil za šest set dolarů drahý kožich. Nikdy v životě jsem až do druhá kožich nenosil. A tak mi napadlo: Kdo je Čech? To je člověk, který vytrvale hledá zlo a honí zloděje! Tak jsem to viděl doma i v cizině...“ Doba pokročila - a pan Váňa v cizině honí - udavače! Zemřelý Vojta Beneš by jistě řekl: Ejhle tot Čech! / V. C. /

GALERIE RUDÝCH PRESIDENTŮ ČSR:

Dr. Edvard BENEŠ: „SSSR je největší evropská mocnost. Český národ nikdy nezapomene, že jeho svoboda byla zajištěna Sovětským svazem. V okamžiku, kdy bylo Německo poraženo, řekl jsem: Vrátilím se do Prahy přes Moskvu. Churchill a Eden tím více naléhali, abych do Moskvy nejezdil. Přesto jsem to udělal.“

Klement GOTTFWALD: „Věrný věčnému, nejtěsnějšímu přátelství a spojenectví se Sovětským svazem, půjdou naše národy ještě směleji a rychleji kupředu při výstavbě socialismu ve vlasti. Ať žije praporečník míru a družby národů celého světa, náš učitel a nejlepší přítel - velký Stalin!“

Antonín ZÁPOTOCKÝ: „Všechny základní dekrety a zákony, jimiž bylo provedeno znárodnovací dílo a zaveden lidovědemokratický řád, nesou podpis dr. E. Beneše. Jeho jméno zůstává tak navždy spojeno s historickými změnami doby porevoluční, jimiž byl dán základ pro vybudování nové naší republiky, šťastného domova českého a slovenského pracujícího lidu. Ve smyslu košického programu postupoval prezident dr. Beneš i ve slavných unorových dnech.“

Ať žije Svaz sovětských socialistických republik, tato pevná záštita míru!“

Ctec rudých presidentů - Budovatel E. Beneš měl mnoho učedníků. Jedny nechal doma, jiné poslal do světa. Ti doma se postupně stanou presidenty. Po Benešovi Gottwald, po Gottwaldovi Zápotocký atd. A ti v cizině se stanou „vůdčími osobnostmi exilu“. Zde jejich slova:

Dr. Hubert RIPKA: „Přátelství se Sovětským svazem je tradiční součástí naší zahraniční politiky, a prohlašuji znova, že Československo se nikdy neúčastní žádných kombinací či uníí namířených přímo či nepřímo proti Sovětskému svazu, ale vždy za všech okolností budeme stát po jeho boku, v dobách dobrých i zlých. - Prohlašuji v dohodě s prezidentem dr. Benešem, že pro nás Českoslováky je absolutně jasné, že půjdeme po boku Sovětského svazu až do konce, a že pro nás není otázky zda se přikloníme k východu či západu.“

Dr. Petr ZENKL: „Mezi uvědomělými Čechy a Slováky nebude jistě sporu o tom, že je v našem vlastním zájmu a v zájmu mezinárodním těsná a soustavná spolupráce se Sovětským svazem. Nikdy bez Sovětského svazu, nikdy proti Sovětskému svazu, vždy pevně po jeho boku!“

Naši v emigraci /II/

V.L.Borin

Všechny zjevy naší emigrace, špatné i dobré, nejsou náhodné, nýbrž jsou nezbytným následek předchozího vývoje českého národa.

Zeměpisná poloha českého národa není příliš šťastná, poněvač jeho země jsou vklíněny do území mnohonásobně většího národa německého. Češi jako národ mohli se udržet a rozvinout jen coby "němečtí kolaboranti". Tuto skutečnost jasně pochopil kníže Václav, který zachránil Čechy od osudu Bolabských Slovanů pouze tím, že přijal „protektorát“ německého císaře a české země staly se součástí Svaté říše římské německé národa, která v podstatě byla feudální organizací německých států a státek.

Češi byli vždycky národ pilný a již za Soběslava I., necelých 100 let po té, když Václav přijal německý protektorát, český kníže dosáhl hodnosti jednoho ze sedmi volitelů císaře Svaté římské říše. Tohoto práva využil znamenitě Přemysl Otakar I., který podporoval kandidaturu Filipa na císařský trůn a vymínil si podle českého „něco za něco“ že Češi nebudou mít vůbec žádných povinností vůči říši, ale za to budou mít právo volit císaře. Když Přemysl Otakar viděl, že to Filip prohrává, spojil se s jeho odpůrcem Otou, ale napřed si od neho nechal potvrdit všechny výsady, které před tím vyždímal na Filipovi. Naše historické postavení vedlo k oportunismu.

Ke konci této periody se čeští králové stali německými císaři. Když Hitler přijel roku 1939 do Prahy, prohodil Robert Koch: „Nešťastní Němci, když to vyhrají, tak za 100 let budou sloužit pod českým Führerem!“ Vývoj byl přerován husitskou revolucí v níž Češi vyhráli bitvy, porazili téměř celou Evropu a po 14ti letech nepřetržitého vítězství zjistili, že se musí s poraženou Evropou dohodnout, nechtějí-li zahynout. Byli příliš malým národem, než aby mohli vytvořit vlastní imperium a k tomu žili na takové křižovatce v Evropě, že tam nemohli žíti nepovšimnutí od jiných, jako třeba skandinávské národy. Táboritě nemohli pochopit tuto politickou skutečnost a proto jim byla u Lipan natlučena cepem do hlavy.

Husitský král Jiří z Poděbrad odkázal českou korunu polským Jagelovcům. Když ti vymřeli, zvolili Češi spolu s Maďary Ferdinanda Habsburského, poněvač v Čechách bylo jasno všem politicky myslícím lidem, že Češi mohou žít a rozvíjet se jen ve státním svazku se sousedními národy. Česká politika v rakouské říši od počátku konstituce byla směsí radikálního pozérství a důkladného oportunismu. V Praze se na táborech lidu bili do prsou a křičeli, jak nejsilněji mohli, že budou hájit české státní právo až do těch „hrdel a státek“ než se si oblékli čemary a jeli na zasedání vídeňského parlamentu, protože kdyby tam nejeli, nedostali by poslanecké diety a nemohli by se s vídeňskou vládou domluvit, za kolik budou méně radikální. Tím neříkám, že vymáhali úplatky pro sebe, nikoliv, k takovému úpátku došlo až za Československa. Ne, čeští vůdcové křičeli o revoluci v Praze jen proto, aby mohli vymáčet z vídeňské vlády více pro české země. V Praze bouřili jazykem to Rakousko zpuchřelé a všichni byli za jedno v tom, že kdyby nebylo Rakouska, museli bychom my, Čechové je utvořit, jak prohlásil jasně otec národa Palacký.

Roku 1648 česká šlechta prohrála zápas proti císaři. Účet za to platil český národ. Do roku 1848 byli Češi národem potlačěným, bez politických práv. Těch 200 let zdeformovalo český charakter. Češi trpěli hlubokým pocitem méněcennosti. Z toho vyvěrala snaha „být něčím“ a dát to na jevo, že „jsem někdo“.

V Čechách třídní a stavovské rozvrtnení začínalo na vesnici, kde žili sedláci, polo-lánníci, chalupníci a podruzi. Sedlák-pantáta, to byl užasný pán. Selský synek si nemohl vzít podruhovu dceru právě tak, jak Císař Pán se nemohl oženit s dcerou řemeslníka. Nad selským stavem, kde stavovskou polohou rozhodovala kráva nebo prase /kdo měl o jedno prase více, stál sociálně výše, byl váženější/, stáli páni, kteří nepracovali rukama. Pan farář, pan učitel /podučitel, učitel, nadučitel/ a reprezentat státní moci, pan četnický strážmistr, čili „vochmistr“. Selská dcera si nemohla vzít podruha, ale když dostala pana vochmistra, který před prvou světovou válkou měl 60 korun měsíčního platu, tak udělala štěstí. Pan vochmistr byl sice holá bída, ale byl to přece jen pán, který nedělal a byl pod pensí.

České maloměsto to byla groteskní menažerie maloměšťácké důstojnosti. Prožil jsem to ve Valašském Meziříčí, kde nejvyšším hodnostářem byl ředitel státního gymnasia, Navrátil. To nebyl jen takový nějaký pan ředitel, ale on byl skutečný /wirklich/ císařsko-královský státní rada. Takovou hodnost neměl ani pan okresní hejtman Procházka a to byl už nějaký pán! Pan skutečný císařsko-královský rada, rada Navrátil chodil po městě jako vtělená důstojnost a jemným pokynem hlavy odpovídal na pozdravy, neboť každý, i

pan okresní hejtman ho zdravil napřed. Každý stav měl svoji hospoďu, nejvyšší hodnostáři chodili na pivo do hotelu U Fustů. Prostě nebylo myslitelné, aby obyčejný řemeslník šel do téhož hotelu a sedl si v místnosti, kde se děl skutečný císařsko-královský rača a jiní bohové maloměstácké vrchnosti.

Průlom do české maloměstácké menažerie méněcennosti a důstojnosti udělali anarchisté a sociální demokraté. Na počátku našeho století dostal se v čelo sociální demokracie dr. B. Šmeral, syn řídicího učitele z Třebíče. To byl skutečný doktor, vystudovaný na universitě, kterému každý obyčejný nádeník mohl říkat soudruhu a tykat mu. To byla úplná revoluce. Když se ještě dnes po čtyřiceti letech setkávám v emigraci s fosilními zbytky maloměstácké ubohosti a slyším-li v Sydney: „rukulíbám milostpaní doktorová“, tak je mi jako člověku stíženému mořskou nemocí.

Přes všechnu malost český člověk byl nesmírně pracovitý a dral se ku předu s houževnatostí termíta. Začel jako hausmistr ve Vídni, některý z jeho synů vystudoval, ostatní šli na řemeslo. Z vystudovaných se stávali státní byrokraté, z řemeslníků živnostníci a posléze kapitalisté. Od roku 1848 uplynulo pouhých 50 let a Rakousko začali prožírat Židé a Češi, jak správně postihl i Hitler, který přespával v chudinských asylech ve Vídni. Židé vedli v obchodech, Češi však dobývali solidnější pozice: průmysl a státní správu. V čele státní správy byl ovšem vždy nějaký urozený šlechtic, kterému se český člověk klonil až po pás, ale tento šlechtic nic nedělal a také ničemu nerozuměl. Práci za něj vykonával pilný český ouřada. Kdyby Rakousko vydrželo ještě 50 let, byla by to říše ne rakousko-uherská, ale česko-židovská. Tento vývoj však přervala světová válka a Masaryk.

Nikdo před světovou válkou ani nesnil o nějakém samostatném českém státě. Vše, o čem česká politika usilovala, byla autonomie českých zemí v rámci habsburské monarchie. Nebylo horlivějšího zastávce celistvosti Rakouska, než byl T. G. Masaryk. Založil si vlastní stranu, které se říkalo strana půl páta profesorů a nikdy by se nedostal do vídeňského parlamentu, kdyby nebylo zvláštní situace na Velašsku, která byla využita několika místními občany k jeho prospěchu.

Světová válka byla nepopulární mezi českým lidem, poněvadž to byla válka vedená Německem proti ruským bratrům. Na počátku války hrstka ruských Čechů v čele s Vondrákem založila Českou družinu v Rusku, vyhlásila boj proti Rakousku za svobodný český stát v rámci ruské říše. To byla politická koncepce, poněvadž český stát mohl existovat buď v rámci Rakouska, nebo v rámci Ruska. Rusofilská koncepce nebyla tak idealistická, jak by se podle slov zdála býti, neboť Češi byli vždy praktickými idealisty a vycházeli z předpokladu, že v ohromném agrárním Rusku by měl český průmysl, již tehdy velmi rozvinutý, mnohem větší odbytiště, nežli mohl mít v Rakousku. Proč nebýt bratrem, když by to více vyneslo?

T. G. Masaryk, kterému rakouská policie vydala na počátku války pas na cestu za hranice - poněvadž znala jeho loyaltitu k říši - obrátil se o 180 stupňů až v roce 1915, kdy se prostřednictvím agenta tajné francouzské policie Eisenmanna dostal do styku s francouzskými vládními kruhy. V lednu 1916 se dostal Masaryk k Briandovi a navrhl mu rozbití Rakouska a utvoření samostatného Česko-Slovenského státu. Briandovi se tato myšlenka líbila, protože jim šlo o rozbití všech velmocí na evropské pevnině a tak zůstali sami jedinou velmocí. Proto dal Masarykovi k dispozici lživý aparát francouzské propagandy.

Ne dráze za svým cílem Masaryk prováděl tanec oportunistů a úskoků. V nejrekčnějším ruském časopise redigovaném černosotněncem Protopovem „Ruska-ja Volja“ uveřejnil v roce 1916 článek v němž prohlásil: „Forma nezávislé české vlády může býti rozličná. Nejobulárnější by byla dynastie ruského původu. Též by bylo možno řešit otázku personální unie. V každém případě musím osvědčit, že všechny naše politické kruhy jsou rusofilské.“ V tomto přece lhal, poněvadž naši sociální demokraté byli absolutně proti-ruští a stejně tak i čeští katolíci, ale na tom ani tak nezáleží, hlavní je, že veřejně nabízel český trůn ruskému carovi o jehož vládě v knize „Rusko a Evropa“ vydané v roce 1912 v době, kdy byl ještě Rekušákem, tvrdil že to je skvrna na tváři Evropy. Současně však nabízel český trůn Angličanům a Francouzům ujišťoval, že to bude republika.

To by ovšem nebylo závažné, neboť Masaryk se nechoval ani hůře, ani lépe než náš slavný král Přemysl Otakar I. Hlavní ale bylo, jaký cíl sledoval tímto tancem oportunistů. Až do zhroutení Ruska mohle by být Masarykova koncepce správná, třebaže mnohem správnější byla koncepce ruských Čechů, kteří bojovali za český stát v rámci ruské říše bez výhrady a postranních umyslů. Ale jakmile se Rusko zhroutilo v revoluci, zhroutila se i tato koncepce, poněvadž samostatnost nebylo již o koho opřít. Návrat k rakouské koncepci byl neodvratný, tím spíše, když vídeňská vládnoucí klika mlela z posledního a Češi mohli diktovat federaci středoevropských národů. /Pokračování příště/

CONFUSION ABOUT RUSSIA AND BOLSHEVISM
IN AUSTRALIA

We, refugees of Czech origin are bound to make amends for fatal errors made by two Czechs. Errors, that inflicted terrible damages on freedom and played into hands of the Russian Bolsheviks who are the greatest oppressors of the freedom of man. The first fatal errors was made by the late T.G. Masaryk, who having no knowledge of Russian Bolshevism was nevertheless considered in the West as a student of Russia and his opinion was taken seriously. Masaryk in his Memorandum to the U.S. President Wilson of April 10th 1918 gave a false characteristic of Russian Bolshevism and wholeheartedly recommended to the Allies the recognition of Bolshevik rule in Russia emphasizing that "if the Allies are on good terms with the Bolsheviks, they can influence them." Masaryk's wrong ideas about Russian Bolshevism formed the ideological basis of a most disastrous illusion about the possibility of co-operation with Russian Bolshevism.

This disastrous illusion was further advanced and finally brought to an absurd conclusion by Masaryk's pupil Benes, who in his book "Democracy Today and Tomorrow", published in English by MacMillan in London, 1940, stated: "Communism in its philosophy and morality has a certain similarity with democracy. It also advocates the equality of men and nations. It is humanitarian, universalist, intellectualist and rationalist. It is also pacifist, internationalist, and for the League of Nations Policy. From this point of view its moral and philosophical basis is the same as that of democracy".

This utter nonsense coming from a man whose brain was haunted by contentless notions became, in "World War II.", the belief of the Anglo-Saxon world of people who do not like to face unpleasant facts and who were only too willing to listen to somebody who told them that Russian Bolsheviks were jolly good fellows who, when the war is over, will do nothing that the Western democrats would not wish them to do. Benes's outright nonsense was cheered as a profound knowledge of a great statesman by English Brig. General, by Lord Cecil in "The Listener" and by other British newspapers such as "The Observer", "Sunday Times", "The Spectator", "The Scotsman". etc. who all published enthusiastic reviews of Benes's book.

We, migrants of Czech origin are bound to fight against this sad inheritance of Masaryk and Benes, who contributed more than anybody else to the confusion about Russia and Bolshevism that exists in the West. Our task is extremely difficult, because people of Anglo-Saxon origin dislike anybody, who disagrees with the official opinion and the English speaking Press has thought them that Masaryk and Benes were great statesmen. But no matter how difficult our task is, we have to persevere in our duty to fight this confusion for which the two mentioned Czechs bear such a great responsibility.

There are hundreds of prominent students of Russia in the Western Press, diplomacy and politics. Judging by what we have heard from them, I would say that they are not students of Russia but professors. They are professors of ignorance about Russia and Bolshevism till the appointment of Malenkov they speculated who will be the successor of Stalin, although there was no doubt about this question for anybody with only an elementary knowledge of Russian Bolshevism. Readers of our Czech Bulletin from London will remember that in November, 1952, I published in that paper an article "The Leader Is Dead, Long Live The Leader!" I have stated in it that Stalin will be succeeded by Malenkov, who was introduced to the great assembly of Soviet Russian State Bureaucrats as their new leader. This article was written in October, 1952. Exactly six months before Stalin's death, I knew perfectly well that Stalin was already out of the game and that Malenkov was taking his place. There was nothing prophetic, nothing mysterious in this knowledge. The moment I learned that Malenkov was going to deliver the political address to the XIX Congress of the Russian Bolshevik Party, I knew that Stalin was leaving and that Malenkov was the new leader. It was as obvious as the simple knowledge that the successor to the English Throne on the death of King George VI. was to be Princess Elizabeth and not Aneurin Bevan.

But the most obvious developments in Russian Bolshevism produce the most complicated mysteries to all Western "students" of Russia. For Malenkov was successor to Stalin the very day that Zhdanov died in 1948. Some months ago I read in the British Press a sensational item about the internal struggle between Malenkov and Beria, who arrested several adherents of Malenkov. A statement that a police constable in London, who does not like Churchill, is busy arresting Churchill's political adherents, would not be less idiotic. The author of this statement in the British Press did not know, of course, that Malenkov at that time was the Secretary of the Political Bureau of the Russian Bolshevik Party. Beria, chief of the Bolshevik state police could not arrest a single member of the Bolshevik Party without reporting it to the boss - Malenkov.

When Malenkov, to the great astonishment of Western "students" of Russia became the czar of all Bolsheviks - Communists as they call themselves, - over the whole world, Western professors of ignorance claimed in the Press that this man, Malenkov, is almost unknown to the outside world. And again they are speculating as to what he is like and what his policy will be. Were they students of Russia and not professors of ignorance, they would have read the speech which Malenkov delivered on 6th October, 1952, to the XIX Congress of the Russian Bolshevik Party. It was an extremely long speech, boring to anybody who is not interested in Bolshevism and who does not know its ritual language, but it was one of the most interesting speeches delivered to the Bolshevik Congress. But of course,

the hundreds of Western professors of ignorance never studied this speech, they did not even read it and consequently Malenkov is to them only another Bolshevik mystery.

Among the professors of ignorance about Russia most prominent are the Czechoslovakian followers of the late president Beneš, who were picked up by Truman's administrative and who having established in Washington the Council for Free Czechoslovakia, are busy spreading confusion about Russian Bolsheviks thus rendering them in valuable assistance.

One of them Mr. Juraj Slavik, informed the Western Press, that the Communist president of Czechoslovakia Gottwald died of heavy drunkenness. This information was published by the Australian Associated Press.

We did not serve to Gottwald as Mr. Slavik did, but we know only too well, who was Gottwald. Gottwald since 1933 wavered between loyalty and opposition to Moscow. He was very tempted to go Tito's way, but Beneš's Czechoslovaks, picked up by Truman administrative in 1949, have prevented him to go that way. He hated them so much, that he considered Moscow for lesser evil.

We also know who is Mr. Juraj Slavik. He is a typical representative of Beneš's clique. In 1930 he was Minister of Interior. His brother in law made a fortune at that time by selling Czechoslovakian citizenship to foreigners. Mr. Slavik was compelled to retreat from public life. During the war he was chosen by Beneš, who was in want of people of Slovakian origin for his "Czechoslovakian Government in London". Slovaks did not and do not want to have anything to do with Czechoslovakia, they want to live their own life without Czech policemen, much the same as Australians wish to live without English policemen. Beneš needed people of Slovak prigin, who were prepared to act against the wishes of the majority of the Slovakian nation. Mr. Slavik was one of them. After the war he was appointed as Czechoslovakian Ambassador and served under the Prime Minister Gottwald as long as Gottwald permitted to serve. Gottwald made use of these people, but he disliked them.

The Communist Party in Czechoslovakia has two million members. Of them one million eight hundred thousands have no other wish but to get rid of Russian mastership. In their minds, Gottwald was the only man, who could lead them out from Russian yoke. And Gottwald died suddenly after he returned from Stalin's funeral in Moscow. Whether he was poisoned on Malenkov's order or not, we do not know. But one million eight hundred thousands Czech Communists are convinced that his visit to Moscow had something to do with his sudden death. They listened to Western broadcast anxious to learn the truth. And they heard the voice of Mr. Slavik, telling them that Gottwald died of heavy drunkenness.

In this way Mr. Slavik convinced one million eight hundred thousands Czech Communists that they cannot expect anything from the West except dirty lies and people like Mr. Slavik. A good service to Moscow was done.

V.L. Borin.

x x x x x x x x x

AN INTERESTING BET BY MORGONTIDNING

The Stockholm (Swedish) newspaper Morgontidning recently took editorial notice of a phenomena of our times: the peculiarly short life expectancy of communist leaders. The editors of the Morgontidning then made a somewhat embarrassing proposal to the Stockholm communist newspaper Ny DAG.... "Would Ny Dag", said Morgontidning, "like to go along in an interesting experiment? Let us name 25 reliable, sure, living communist authorities in the communist ruled lands. Ny Dag can choose the names. Then we will place this list in the keeping of a Notary Public. We will unseal the envelope 10 years from now, or if Ny Dag likes, in five years. We will then see how many in that time have been changed from communists to fascist, bourgeois spies, or similar criminals. This would be an interesting study. What does Ny Dag think of it?"

The communist paper thought very little if it indeed. In fact, it rejected the proposal violently and abusively. Morgontidning, refusing to lose sight of the point at issue, commented the next day as follows:-

"Ny Dag does not want to provide us with a list of reliable communist authorities now operating in the Soviet controlled bloc. We can understand the editor's difficulty very well. Anyone they praise today can at any moment find himself arrested for the most evil crimes. The danger of making a list of 25 persons is much too great for any communist paper to except. Morgontidning pointed out that the high mortality rate among communist leaders began some time ago. "In Soviet Union", said the newspaper, "there is today only one man who was important during the communist revolution of 1917. All others have gone; many have died as 'traitors'."

Then the editors brought the matter closer home. "Recently in Prague, they had hanged 11 alleged traitors were hanged. Shortly before that, leading Swedish communists had visited Czechoslovakia and greeted these men as colleagues. Slansky not long ago was praised by the Swedish communist leaders. And now the members of the Communist Youth League spit on Slansky's grave."

Morgontidning then closed the correspondence on a note of grave sympathy, admitting that "indeed, the position of those who wish to defend the communists is a difficult and complicated one."

"They must praise to the skies every tyrant in Eastern Europe --so long, that is, as those tyrants remain in control. When they are outmaneuvered or set aside by Moscow, put in prison, and eventually liquidated, the communist apologists must talk out of the other side of their mouths, and quickly. This is the way it has been for years, and this is the way it will continue."

XX X X X X X X X XX

To our Australian readers ! Our English articles are written by New Australians of Czech origin. May we ask you to criticize our English leniently. We are doing our best.

Mnozí naši čtenáři jistě ví o radiových lekcích angličtiny, vysílaných stanicemi 2CN a 2CY Canberra. Ti, kteří chtějí získat bližší informace, či obdržet zdarma učebnice mohou si o ně napsat na adresu: The Director, Department of Education, Sydney, či hlavní město státu, ve kterém bydlí. Níže uvádíme vzor žádosti, které můžete použít.

Please send me: -

Information about the Evening Classes.....
Free Correspondence Lessons
Free Radio Lessons

Surname :::::.....Christian
Name

Address

State

My native language is

Prosíme čtenáře, aby zasílali objednávky, příspěvky a dary na tiskový fond na tyto adresy:

- V New South Wales - L. Čenský, 58, Dowling St., Sydney-Redfern.
- ve Victorii - M. Šubrt, 34, Sanderson St., West Yarraville, Melbourne.
- v Záp. Australii - J. Štoural, 67, Coombe St., Collie, W.Australia.

Český národní výbor v Londýně vydává měsíčník "ČESKÉ LISTY". Objednávky zasílejte na adresu: - L.Čenský, 58, Dowling Street, Redfern-Sydney.

Výlohy spojené s vydáním každého jednotlivého výtisku našeho časopisu stojí 1 šilink. Prosíme čtenáře, kteří mají zájem, aby náš časopis pravidelně vycházel, aby aspoň tuto částku zasílali našemu tiskovému fondu.

If undelivered please return to:

58 Dowling Street, Redfern Sydney

NO 10 SYDNEY J E 1953 No 1

NSW No 10

J. NICHOLS

40 ELECTROLYTIC ZINC CO.

ROSEBERY

TASMANIA

PRINTED MATTER